

■ **OM TEKSTEN** Teksten er fra novellesamlingen *Om drittsekkar på tre måtar* (2008). Jentene i denne novellesamlingen finner ut at de ikke skal finne seg i alt. ■

ON

Eg heiter Linn

Eg heiter Linn. Eg er 18 år.

Eg sitt igjen i rekkehuset.

Steinar i nummer fire ringer akkurat på, og det han seier, er at han veit om nokon som godt kan tenke seg å kjøpe huset mitt. Det er for det første dei som leiger i kjellaren på nummer ti, og som har budd i denne vegen i fem år. Og så er det ein kollega av han, som synes at akkurat denne gata er ein slik stad han har drømt om ... seier Steinar, og spør meg så om eg har bestemt kva tid eg skal selje.

Eg ser på han. Det er ikkje noko ved han som kan tyde på at han er eit medmenneske, endå han går i kyrkja kvar søndag med kona og dei to døtrene sine. Eg trudde kristendommen handla om det, å vise at ein bryr seg.

Eg gikk ei lita stund i kyrkja, eg også. Eg begynte rett etter gravferdene. Til å begynne med syntes eg det var litt trøyst å sitte der, med musikken og orda og eit ganske fint rom.

Men så begynte eg å høre etter kva presten sa. Og då blei det så kjedelig, så svevande. Eg likte best å høre på når dei berre las teksten frå Bibelen. Dei burde ikkje seie meir etter den teksten, tenkte eg.

Så begynte eg i staden å gå på biblioteket. Der er det også fint å tenke, kan hende endå finare.

Foreldra mine har ikkje reist frå meg eller noko slikt.

Dei er døde.

I eit vegkryss kom ein fyllekjører og small inn i bilen deira. Far dødde med ein gong, mor låg to veker på sjukehus og kjempa for livet. Men ho tapte den kampen.

Eg fikk ikkje tatt farvel. Eg ville ikkje visst kva eg skulle sagt, uansett. Det er berre på film folk veit slikt. Ingen visste kva som skulle hende; ikkje eg, ikkje mor, ikkje far.

Kor er Steinar sin omtanke? spør eg meg og ser på han. Kva har han forstått? Trass i den unge alderen min finn eg ut at Steinar har forstått lite, endå han er eldre, ja, ein vaksen mann. Livet har kan hende vore rett fram for han, og derfor handlar han som om livet alltid er det, og derfor kan han aldri forstå for eksempel meg. Derfor kjem han hit og sårar meg og har så å seie selt huset mitt på eiga hand.

Eg er ganske ung og bur aleine i eit rekkehus. Enno har ingen ringt på og komme inn og berre sete der fordi dei har forstått noko viktig, berre vore der i lag med meg slik at eg kunne få slappa av og sleppe å forklare meg.

Korfor står han framleis her? Har han verkeleg stått her heile tida?

No er eg drittlei! Eg er drittlei av å vere høflig og grei berre fordi han er formann i styret her. Eg er drittlei av han og den dyre bilen hans,

eg er drittlei av Steinar sladrekjerring som veks nokre centimeter alt etter kva han har å fortelje av dramatisk siste nytt, mens han spring opprømt mellom husa.

Eg kjenner neven min sette colaflaska eg har i handa, ned på golvet mens Steinar framleis snakkar til meg, eg kjenner tydelig mi eiga hand løfte seg, trekke seg bakover så langt det er nødvendig, for å få nok kraft til å gjere utslag *framover* så langt det er nødvendig, mot det velberga trynet til Steinar. Og eg deljar til han, eg smeller knyttneven i kjeven på formannen i Saturnvegen Borettslag så det syng, og så lar eg armen og handa falle, og så tar eg opp colaflaska mi i handa igjen, og så ser eg rolig på Steinar og seier: – Så vidt eg veit, er ikkje dette huset til sals, og dersom nokon skulle vite det, så skulle det vel vere eg, som i alle åra frå eg var fødd, har halde til mellom desse veggane her. Og no må han unnskylde meg så mykje, men eg er opptatt, eg skal sjå eit program på TV, eit program eg bestemte meg for å sjå for lenge sidan, om den amerikanske fotografen Robert E. Robertson og bilda han tok då han budde i Norge i 1952, eit program intuisjonen min seier meg er bra, seier eg til Steinar. Og så lèt eg rolig att døra og går innover i mitt eige hus, og eg kjenner det som om det går ei fantastisk open sjakt frå halsen og heilt ned i magen, eg kjenner meg forunderlig opna og sterk, og eg tar fjernkontrollen i venstre hand og sett meg ned i den raude sofaen og trykker på «on».